

И азъ се унисамъ по нѣкогашни мили дни на златно дѣтство, прѣкарани подъ бащина стрѣха, облѣхнати отъ вѣра и надежда. . . .

. . . Ниска хижа, срѣдъ широка градина, засѣнена съ стройни тополи и клонати овошки, изъ които таинствено шушне извилъ се вечерникъ. Вѣнъ е снѣжна нощъ, а вжтрѣ огнището съ загатана широка камина, огрѣяна отъ буенъ огънь, чийто игриви езици зарѣятъ и златятъ съ топли багри нискиѣ полици, по които свѣтятъ наредени калайдисани сахани; бѣлитѣ мѣнци, пълни съ вода, окачени, съ дебели прѣвезла на джбови клечки, взидани въ стѣната; таванътъ съ тѣмнитѣ си отъ врѣмето греди, сѣкашъ се снишилъ да бжде по-топло и по-прибрано; затворенъ е капакътъ на дупката, прѣзъ която се възлиза на тавана, гдѣто още се пазятъ: грозде на висла, круши, сливи, орѣхи, ябълки, дюли и орѣхи; и дѣцата край огъня не се озѣртатъ на тамъ отъ страхъ да не слѣзе нѣкой караконджулъ, за когото баба Краса толкова приказки ни е казвала и ни е плашила съ него, кога се разрежемъ за нищо и никакво. . .

Въ горния кѣтъ срѣщу прѣгорѣла соба, гдѣ се пече подъ капакъ заринатъ съ жерава млинъ, е седналъ мълчаливиятъ дѣдо Христо съ своята кжса луличка, а до него най-малко сестриче, галена прѣунука; то като вѣсталка е приседнало до дѣдово колѣно и види ли, че той пълни луличка съ тютюнъ — грабва дилафче и поднася живъ вжгленъ на бѣловласъ дѣдо. Майка ми, привършила шетня около вечерята, е още съ запрѣтнати ржкави надъ лакти; запалва кандило прѣдъ иконата, настанява дѣцата на одѣра, посланъ съ китено губерче и имъ шитва съ прѣстъ, че кога е дѣдо въ кѣщи, само